

PROČ JSEM SE NESTALA TANEČNICÍ

Neděle, 21 květen 2017

Podle vzoru – vzdání je dářitě, začala moje cesta za vzdáním po základce u ebním oborem „prodava smíeného zboží“ tehdy rozšířené JEDNOTY (na ekonomku má nevězali, nějak jim nelíbil má j prospěch).

Ulišt> bylo umístěno v zámku hraběte Štolberka v Kyjovicích, vesnice mezi Ostravou a Opavou (z Ostravy Poruby tam jezdila a dosud jezdí tramvaj; někdo si možná bude pamatovat, jak se srazila jednou s jinou protijedoucí, tak to je tahle trať).

S námi na ulišt> byli taky kluci a holky v oboru „kuchařšník“. Ve velkém hraběcím skleně byla vybudována tlocvična a v té kraloval uitel tlocviku, který nám mladým otevíral svět váně, nevěně ale i populární hudby a má tendenci nás naučit trochu se pohybovat po parketu. Nechodilo nás tam moc, jenom ti, kteří o tuhle áinnost a hudbu měli zájem. Pár kluků a holek, zvdavých, v patnácti vám patřím svět, pokud máte otevřenou mysl, áe. Všechno bylo tak nějak normální, dokud k nám nespádl z hotelové školy propadlík. Hroznej kluk, habán, pihovatý blonák, blonaté obočí i ásy (dneska bych áekla albín), a to jméno? Lojza Hammer, a hned mezi nás do tlocvičny a kamarád s uitem. Jenže stalo se, že od té doby nosil na še poslechovky a tanečky desky s country hudbou a pány s rokenrole a americkéma vypalovačkama. Popadl moji kamarádku Renatu (přkná holka s přšákem, rozvíjejícíma se dvojkama a vosím pasem) a započal ji na parketu rvát do hlavy kroky a pohyby rokenrolu. Renáa byla přkná, ale dátevo. Já pihovatá a s vystrašenejma nulkama, jsem ho nezaujala, za to má zaujal Lojza, ani tak ně jako kluk, ale ty jeho pohyby a kreace na parketu. A tak jsem vedle nich poskakovala, jak to uil Renáa, á jednoho dne v tanci pustil Renáa u a popadl za ruku má, a bylo to. To co jsme na parketu dokázali, nám mohl závidět kde kdo, a leckde jsme zazáili (na výročních scházích apod). Jednou za másíc škola pořádala taneáje, přivezli kluky z hornického ulišt>, pozvali hudbu a dáti bavte se. Tehdy nabírané nebo kolové sukň z taft rypsu, brokátu a hedvábí, spodničky a gumové vysoké pasy, pamatujete dámy? A matka švadlena (ne áe by šila pořád nové, ale umně přšivala), takáe pihovatá zrzka v kreacích, které mi holky záviděly a Lojza oceoval a někdy i sám navrhoval. Dál sice mordoval Renatu na parketu a líbal a objímal ji v koutech, ale když si chtě zatancovat, nebo předvést, jak je king, popadl má a všichni ustupovali a zírali (nejen rokenrol, ale i skoňnou polku, twist, waltz a tehdy začínající „jive - dájv“ později „Holandsko“). Pak se mi podařilo jednoho z horníků uhranout a tak jsem mála tanečnice dalšího. Lojza mu taky pomoh s fintama a figurama a mohl se ulejt u ááku, jezdil za náma na tréninky. Skončil u áák, já okamžitě nastoupila na veřejnou ekonomku (tehdy veřejná byla 3 roky) a pondělí, stáeda a pátek jezdila do Frýdku do školy. Rok jsem prodávala a studovala, pak jsem přšila na áeditelství Jednoty jako korespondentka na obchodní oddělení. Protože jsem slušná stenografovala, byla jsem uznávaná a vyhledávaná pro zápisy rázných schází, porad atd. V té době byla oslava MDÁ½ opravdu velkou slávou. Hudba hrála, pánové se mohli přškurtována k pupíku některého námstka, to má nebralo. Á je se tam objevil mladík, který do Jednoty nepatřil, ale do vsi, ve které oslava byla. Jak se to semlelo nevím, ale začali jsme spolu tancovat a páni, kam se Lojza hrabal! Byl to tanečník z Místeckého tanečního klubu, jeho partnerka si zlomila nohu a mála přšed sebou šest neděl sádra a pak pár neděl rehabilitace, než se vrátí na parket. Doma se nudil, tak zašel do hospody, a co ho popošouplo ke mně, u ani nevím, ale šla jsem do toho. A tak kromě školy jsem začala tancovat, teda nacvičovat, protože oni byli klub (a ješt> existují) ve skupinovém tanci. Bylo to náročné, ale nádherné. Dokonce jsem absolvovala jedno vystoupení v nádherných šatech klasických tanců. A přšesně po roce, v téže době, kdy se zrakvila jeho partnerka, jsem já přší rozvíčce nějak nešikovně na nohu a naštípla jsem si holenní kost. A tím skončila moje taneční kariéra.

Ale díky tanci, jsem se vzápětí seznámila se svým mužem, který byl v Dobré u Frýdku na vojně a útvar (PTP) tam nejen opravoval trať do Āeského Tšina, ale i pořádal odpolední áje. Chodil sice tancovat ke stolu pro kamarádku, líbila se mu, i když v tanci neoslávala. Nakonec kamarádka přšedáasně odešla a jak se přšihnal k naške stolu, tak holt vzal za vděk zrzkou, která tam zbyla, a bylo vymalováno. On, taky skvělý tanečník, mi přší tanci áekl „slěno víte, áe kdo se shodne v tanci, ten se shodne v posteli?“. Facku nedostal jenom proto, áe začal hrát a tak má popad za ruce a tančilo se. Druhý den jsem jen potvrdila, áe jeho výběr partnerky pro áívot je správný, protože jsme se všichni sešili u áeky, kluci přšinesli vojenské nafukovací matrace a já, na rozdíl od svých kamarádek, neplavala s hlavou nad vodou, jako paní radová, ale zapojila jsem se do boje o matraci, bez ohledu na to, jestli jsem nad vodou, nebo pod ní. Začala jsem studiem; ale skončila ve třetím semestru ekonomky, u se mi dál nechtě

K napsání těchto vzpomínek mě inspirovaly dívky a mladé dámy, které v současnosti začaly zase nosit nabírané šaty a sukně, jako jsme nosily my, akorát je mají kapku kratší. Nestala jsem se tanečnicí, ale celkem hezky jsem protančila životem, ovšem teď už mi dochází dech a síly … ZDENA